

Любен Дилов

Не пушете! Затегнете
коланите!

В Организацията на обединените нации обсъждаха поредната точка от новата харта за правата на човека. На нея бяха засекли още преди пет години и въпреки добрата воля на всички нации все не се намираше общоприемлива формула за това, що е човешко достойнство. Представителят на една от северните държави отново бе използвал повода да упрекне някои режими в южните държави, че погазвали достойнството на гражданите си. Делегатите на тия режими се защищаваха с присъщата на южните народи пламенност и дебатите, както обикновено, протичаха бурно. Както обикновено обаче, цялото красноречие, мъдростта и страстите, с които те се водеха, не стигаха до ония, за чиито права ставаше дума, защото на средствата за информация отдавна бе омръзнало да ги отразява. А освен това точно през тия дни отново се появиха неидентифицираните летящи обекти.

Така наречените „летящи чинии“ също бяха дотегнали на средства за информация, но все пак си оставаха по-занимателни от дискусиите за правата на човека. А за разлика от работата на ООН в тяхната поява бе настъпил прелом. Те започнаха да се явяват по-често и не, както порано, нощем, над райони, където ги виждаха най-много двама-трима недововерни очевидци, а посред бял ден, над големите градове. Естествено, това бързо ги изведе от каретата в забавната страница на уводно място, от любопитните вести – в централните емисии на радиото и телевизията. Пък сега имаше и какво да се показва. Летящите чинии се оставяха да ги фотографирват и макар и неясно, все пак на снимките се виждаше нещичко: ту грамадна медуза със светлинни пипала под нея, ту някакво подобие на морската лястовица – плосък металносив овал с тънка, раздвоена опашка, ту петдесетметрово заслепяващо бяло пулсиращо яйце. Над Сао Пауло стоя девет секунди, над Калкута – единайсет, над Ереван – цели трийсет и въпреки това не предизвика прословутите си магнитни аномалии. Над Курило вися четиринадесет секунди, но я видяха само пациентите на новата психиатрия, персоналът празнуваше тогава деня на медицинския работник. Накрая една от тях или може би същата в някоя от формите си цъфна и над самата сграда на ООН.

По нея ефектно играеха всички цветове на дъгата, тя изглеждаше някак много нагиздена, та пешеходците я помислиха за рекламен балон. Полюбуваха ѝ се разсеяно, малцина само зачакаха да се появи на нея надпис или да завалят рекламни проспекти. Това не се случи, но и то не ги озадачи, докато охраната на ООН не обяви тревога. Въздушното пространство над сградата също беше неприкосновено. Винаги, когато в нея се обсъждаха правата на човека, охраната биваше удвоявана и сега

към шареното летящо тяло се насочиха дулата на много автомати и картечници, а майорът-началник вдигна мегафона си и му изрева веднага да се маха. Летящото тяло може би не го чу. То запулсира, започна да се свива, сякаш бе си изпуснало въздуха, загуби си и красивите цветове, превърна се в сиво-кафява топка с диаметър около седем-осем метра и безшумно кацна на площада пред главния вход. Площадът беше изолиран от околните улици с мрежеста чугунена ограда и пешеходците, вече с разбуден интерес, се налепиха по нея, за да видят кой ще излезе от странната топка. Сред охраната, тренирана за борба с всякакви терористи, обаче настъпи кратка паника. Тя залегна на безопасно разстояние, страхувайки се от бомбен атентат, взе на мерниците си топката, която вече не приличаше и на топка, защото бе се слегнала още и почерняла, сляла се с цвета на асфалта, лежеше на него като странна асфалтова могила. В този си вид тя още по-малко можеше да бъде взета за неидентифициран летящ обект, но удивителната ѝ мнимкрия все пак затисна площада със задъхано мълчание.

Изтреща само един изстрел – по невнимание или пък нервите на някого от полицаите не бяха издържали. Куршумът улучи някакъв негър, който стоеше отвъд мрежите, съвсем встрани от асфалтираната могила. Той почти не се виждаше – черен зад черната чугунена ограда, а кой знае как куршумът улучи тъкмо неговото коляно, колкото да даде повод пък на южните народи да атакуват северните в защита на човешките права. Миг след вика на негъра във въздуха над площада изгря един кърваво-червен светлинен надпис: *„Идваме от друга цивилизация. Искामе среща с представителите на човечеството. Не пречете на контакта!“*

Технически той беше почти необясним – светлинен, а без екран зад себе си и без видим източник на енергия. Заяпани в него, никой от стотината зрители и петдесетината полицаи не видя кога и как от могилата бяха излезли три също така необикновени същества. Те не приличаха нито на маскирани терористи, нито на делегация на някоя от многобройните народности, които не се задоволяваха само с дискусиите за техните права. Преди всичко бяха успокояващо дребнички, като десетинагодишни деца, изглеждаха почти хилави, но имаха едри продълговати глави, украсени с неестествено големи уши. А най-важното – не държеха нищо в ръцете си, под дрехите им също не се забелязваше скрито оръжие, защото всъщност почти нямаха и дрехи. Някаква каменносива тънка материя обгръщаше с трикотажна плътност хилавите им телца. Чак като ги погледаш известно време, откриваш, че видът им е доста

зловещ, съвсем не като джуджетата от приказките и цирковете.

Възвърнала самообладанието си след злополучния изстрел, охраната уверено се надигна срещу джуджетата, неколцина полицаи с прибежки се вмъкнаха между тях и летателния им апарат. Майорът изрева по мегафона никой да не се приближава към входа, предостави командването на заместника си и хукна да търси шефа на протокола.

В самата сграда още никой не бе забелязал произшествието, защото в пленарната зала дискусията навлизаше в застрашителни за поредната точка от хартата перипетии. Делегатът на една от южните държави тъкмо отговаряше на обвиненията на северната държава с контраобвинението: Когато в затвора на тая северна държава лекарите с инжекции хранят ония петима политически затворници, обявили гладна стачка, това също е посегателство върху достойнството. И еднакво е недостойно в неговата, ограбена от капиталистите страна хората да умират от глад, а в северната държава да хранят хората насила.

Въпреки това началникът на охраната успя да изведе директора на протокола. Той позяпа недоверчиво израсналата на площада асфалтова могилка и трите каменносиви джуджета, прочете надписа, но реагира едва когато надписът рязко слезе току под носа му и се промени в: „*Срещнете ни с представителите на човечеството! Идваме от друга цивилизация!*“ Отвъд мрежата хората се развикаха възбудено. Майорът им заповяда през мегафона да опразнят площада, но никой не си отиде. Шефът на протокола разпери ръце – полууспокояващо, полубезпомощно – и измърмори, че въпросът трябвало да се „отнесе към Съвета за сигурност или в Политическия комитет на ООН, но те щели да се съберат пак през есента. Никой не би могъл да го чуе освен стоящия до него майор, а надписът мигом се промени: *“Знаем, че тук са събрани представители на всички народи на човечеството. Трябва веднага да говорим с тях. Въведете ни!”*

Двамата началници се спогледаха и мислено се разбраха поне да не правят публични зрелища. Шефът на протокола кимна към началника на охраната, който кимна към другите офицери. Няколко души подкараха джуджетата с насочени в гърба им автомати. Надписът угасна. Директорът на протокола вървеше напред, като се кланяше церемониално, а вътре побърза да покани гостите в една от нишите пред пленарната зала. Те обаче не седнаха на посочените канапета. Той ги запита могат ли да разговарят на някакъв общ език. Лицата на джуджетата, сякаш наистина каменни, не помръднаха, но над главите им се появи кървавочервеният надпис, вече по-ситен – три цицера, блокшрифт, както го

определяха по-късно журналистите в своите репортажи, и пак на английски: „*Говорете ни на който от земните езици желаете, изучили сме ги, ние ще ви отговаряме по този начин. Въведете ни при представителите на човечеството!*“ – Правописът също беше безупречен.

Тия фантастично появяващи се, каменно заповедни надписи съвсем объркаха свикналия на змийската гъвкавост на дипломатическия език директор на протокола. Той разпери ръце, смотолевя, че е недопустимо да се прекъсва едно пленарно заседание, но че щял да види какво може да направи за тях, и отново ги покани да поседнат. Забрави дори да им предложи нещо за пиене, докато чакат. Това стори майорът, вадейки и цигарите си. Над главите на джуджетата, застанали в една редица, се появи нов надпис: „*Не ни предлагайте вашите храни! Организмът ни е друг.*“ Майорът изрази с поклон съжалението си и се запита дали те ще се учудят, като щракне електронната си запалка. Лицата не показваха никакви чувства, но надписът бе вече друг: „*Не пушете! Затегнете коланите!*“ Смаяният майор се дръпна с протегнатата към цигарата си запалка. Полицаяте около него надигнаха дулата на автоматите, поповдигнаха и тежките си колани, окичени с палки, пистолети и резервни пълнители.

– Не ви разбирам – рече майорът. – Какви колани?

Надписът примига и втората му половина изчезна. Изглежда, представителите на чуждата цивилизация бяха прочели това в някой самолет и сега коригираха грешката си. Но тя ги направи в очите на майора почовешки, а с това – и подозрителни. Не си ли служеха със светлинен монтаж от готови фрази, както при рекламите, с фокус някакъв, който да им открие начин за влизане в пленарната зала? Той си спомни, че не бе ги обискирвал – един непростим пропуск, – но нали и така се виждаше, че нямат дори джобове по тия тънки гаширизони. Да опиташе с детекторите, щеше да бъде глупаво; наоколо имаше толкова оръжие, че те щяха да опищят коридора, без да покажат нещо определено.

– Хъм, значи вие сте от друга цивилизация? – рече той, колкото да каже нещо, и прибирайки запалката, остави ръката си върху дръжката на пистолета.

„*Ще разговаряме само с представителите на човечеството.*“

– О – възкликна майорът. – Не би трябвало да започваме с такъв тон, ако искаме да стигнем до разбирателство!

Макар да нямаше никакъв тон, а само един необяснимо как прожектиран над главите им надпис – блокшрифт, три цицера, червен.

Майорът си помисли, че ще има все пак какво да разпрavia на

журналистите, когато го шурмуват за изявления, и се изчерви не толкова от яд, колкото от предвкусената слава. Сега наоколо нямаше нито един репортьор, защото никой вестник вече не се интересуваше от дебатите за правата на човека. Постоянно акредитираните сигурно пиеха някъде из многобройните бюфети, та неминуемо щяха после да опрат до него.

В пленарната зала наистина нямаше журналисти, иначе веднага биха изхвъркнали навън, щом председателстващият събранието – един известен и уважаван индус, носител на Нобеловата награда за мир – направи историческото съобщение. Той беше много стар и навярно нищо вече не можеше да го изненада, но бе запазил неумерено чувството си за хумор, та с готовност прие уверенията на шефа на протокола, че той, директорът, не е полудял, а навън действително чака делегация от друга звездна система.

– Уважаеми представители на обединените нации – обяви той с тъничка усмивка, след като поредният оратор напусна трибуната. – Както сериозно ме уверяват хора, на които ние сме гласували доверието си, току-що била кацнала най-после дългоочакваната летяща чиния и навън нетърпеливо се разхождат гости от някаква чужда цивилизация.

Залата посрещна с благодарно оживление шеговитата форма да се обяви почивката, макар да не бе прието да се правят тук такива шегички – на нея също отдавна бе й дотегнала неосъществената още нова харта за правата на човека. Когато обаче на подиума край председателстващия се наредиха едно до друго трите еднакви, грубо издялани джуджета, тя млъкна почти обидено. Кошунствено бе да се опитват да забавляват представителите на обединените нации с едно толкова безвкусно шоу, и то в самата заседателна зала! Те приеха джуджетата с неприятно учудване, дълго ги оглежда и председателстващият в очакване на представлението. Щом ще играят ролята на делегация, учтивостта изискваше да започнат поне с някакво приветствие, а грозните им лица не помръдваха, не помръдваха дори и огромните им уши.

– Съобщиха ни, че идвате от друга планета – подкани ги най-после с източна невъзмутимост председателстващият. – Може би не ще е зле да ни се представите.

Сякаш очаквали, – заради политическия престиж – хората първи да заговорят, джуджетата веднага пуснаха над главите си надписа: „*Ние идем от звездната система, която вие наричате тау цета.*“ Отговорът им – кървавочервен, пет квадрата, както го определиха после журналистите – накара залата да зашуми. Не за друго, а защото никой не бе

чувал за такава система и всеки се обръщаше за справка към съседа си. Край входовете допълнително се вдигна лека врява; бяха нахлули дузина запъхтени репортьори, святкайки още от прага с фотосветкавиците си.

– Това ли е единственият начин за разговор между нас? – попита старият индус, след като напразно бе се озърнал за задължителното конферансие, преценявайки дали е съвместимо с достойнството на поста и с личното му достойнство да участва в представлението по такъв начин.

„Да, ние разбираме вашите езици, ще направим съобщението си, на който език пожелаете.“

– Къде се намира тази звездна система? – подвикнаха от залата.

„Щом сте я открили и нарекли, трябва да я знаете, наблизо е и този район на Галактиката принадлежи към нея.“

Председателстващият понечи да стане, усети, че ще щръкне неприятно над прекалено ниската им редица, и остана на мястото си. Но бе решил вече да приключи играта по най-бързия начин:

– Тогава позволете ми да ви приветствувам с „Добре дошли“ на нашата планета. Бъдете наши добри гости. Както тук се стараем да живеем в мир помежду си, така горещо е и нашето желание да живеем в мир и приятелство с всички други цивилизации във Вселената. Ако желаете, останете сега на нашето заседание. После ще ви покажем нашиага Земя, дано тя отговори на вашите мерки за красота и ви се стори хубава.

„Беше хубава. Съсипали сте цялата планета и ние ще ви поискаме обезщетение за това.“

Заедно с фотосветкавиците в залата бликна кратък смях. Представлението ставаше разбираемо – някакъв макар и неуместен, но все пак остроумен номер в защита на природата. Сега това беше по-актуално и от правата на човека.

– Следващата точка от дневния ред на общото събрание е изработването на харта за защита на природата – каза малко по-хладно председателят. – Готова е, остава само да бъде гласувана.

„Нямаме пред вид това. Звездата, която наричате Слънце, заедно с всичките ѝ планети принадлежи на нас, вие сте се настанили на нея въпреки решението на Галактическия съвет. Длъжни сте в най-кратък срок да я опразните, защото ни е нужна. Това е, което имаме да ви съобщим.“

След първия миг на стъписването залата избухна в спонтанен смях. Такъв обрат в атракцията никой не бе очаквал. Пък и след като бяха

свикнали с плашещите физиономии на джужетата, сега те им се сториха смешни. А надписите явно пародираха комиксите, само дето не се появяваха в мехури пред устата, а светваха над главите им като върху невидимо светлинно табло.

Носителят на Нобеловата награда за мир помоли за тишина и попита няма ли желаещ да възрази на гостите от чуждата цивилизация. Може би някой от постоянните представители на Съвета за сигурност?

Шеговитата му стрела, отправена към ония сили, носещи главната отговорност за положението на Земята, предизвика буйно веселие сред държавите от третия свят. Никой, естествено, не се вдигна – нито от великите, нито от средно великите или малко великите сили. А оживлението е парасна с новия надпис:

„Ако цивилизацията, наричаща себе си човечество, действително желае да живее в мир с другите цивилизации, тя не бива да реагира така на нашето съобщение. Ние не знаем откъде сте дошли, навярно от друга галактика, защото на галактическия съюз не бе известно вашето съществуване. Най-напред сте нарушили закона, като, влизайки в Галактиката, не сте се регистрирали в галактическия съюз. Втори път сте го нарушили, като сте заселили без позволение една вече заета космотория. Макар и да се намира в този отдалечен край, тя принадлежи на нашата галактика. Ето документа, издаден ни от галактическия съюз, в който е очертана нашата космотория!“

Над надписа, пак сякаш върху невидимото светлинно табло, се появи огромна окръжност, в която светеха двайсетина разнокалибрени звезди – двойни, тройни и четворни, бели, жълти, сини, червени, с миниатюрните топчици на планетите около тях, с бледите линии на кометите, с някакви тъмни и светли петна. В долния край на окръжността имаше нещо, което може би представляваше текст, но знаците бяха чужди за човешкото възприятие.

Респектирана от техническото чудо, залата млъкна, Звездите пулсираха наред въздуха, планетите бавно се въртяха около тях, кометите влачеха белите си опашки и всичко това изглеждаше удивително материално в своята триизмерност, по-достоверно от небето в най-модерния планетарий. Някъде встрани от центъра на окръжността окоото, припомнило си учебникарските схеми, можеше да разпознае жълтото ни слънце и десетте планети около него. Някои се заоглеждаха да видят откъде се прожектира картината, мислейки я за холографска прожекция, но отзад тихо зумтеха само филмовите и телевизионните камери, влезли най-после в действие, за да покажат на милиардите зрители как се забавляват

техните представители, вместо да бранят интересите им. Индусът, известен с любезното си йогийско търпение, сякаш позагуби част от него:

– Добре, какво желаете от нас?

„Да освободите планетата, която е наша, и да възстановите предишния ѝ вид. Събраните тук представители на човечеството да ни съобщят в какъв срок ще стане това.“

– В противен случай? – поусмихна се отново миролюбивият нобелист.

„В противен случай това ще означава, че вие отказвате да се подчинявате на установения ред в Галактиката, ще означава обявяване война на Галактическия съюз, с всички последствия за вас!“

– Но ние сме се родили на тази планета!

„Не е вярно. Когато получихме тази космотория и дойдохме да я видим, вас ви нямаше.“

– О, то трябва да е било доста отдавна! – позасмя се благо индусът.

„Скоро беше. Ние носим доказателства за нашето пребиваване.“

– Да ги видим!

Отново не се помръдна ни ръка, ни крак, ни ухо в тройката джуджета, но изведнъж под огромния купол на пленарната зала, над главите на представителите на човечеството в естествени цветове, с естествен звук и мирис, с ужасяваща истинност избухна някакво чудо. Закипяха океанските вълни, заизригнаха вулкани, ширнаха се могъщи тропически лесове, по поляните пасяха или се биеха зверове, оживели от учебниците по палеозология, прелитаха птеродактилн, в блатата газеха с проточени шии гигантски гущери.

„Това са картини от първото ни идване“ – гласеше уголеменият сега надпис над редицата джуджета. Но малцина го видяха. Защото всички бяха се втренчили в оживялата история на Земята. Беше филм, направен от велик режисьор, заснет от велик оператор с непозната техника, и заседащите наистина нямаха основание да се оплакват, че ги забавляват с евтини номера.

Панорамата на планетата изведнъж свърши и над някакви обширни мочурища закипя още по-фантастична дейност. Толкова свършен научнофантастичен филм никой не бе гледал досега. Над мочурищата едно след друго кацаха някакви летящи тела, които меняха формата си – приличаха ту на кълба, ту на пурообразни цепелини или размазани балони. Джуджетата, като тия на трибуната, сновяха около някакви машини, вършеха непонятни неща, които постепенно ставаха отчасти разбираеми, защото наоколо се валяха стотици и хиляди трупове на гигантските

гущери. Ония, които бяха смогнали да откъснат очи от омагьосващите картини, за да погледнат към председателския подиум, прочетоха: *„При второто идване изтребихме гигантските животни. Това беше някакъв неразумен клон на еволюцията, който заплашваше да погуби цялата планета. Някои от животните пренесохме живи на по-големи планети, където има за тях и естествени врагове, така че видът им е съхранен за Галактиката.“*

И наистина в този миг над главите на представителите на човечеството машини товареха, изглежда, приспани плезиозаври, тиранозаври, бронтозаври и прочие гигантски рептилии в същите тия летящи тела, които сякаш направени от мека материя, се издуваха като торби, но отлитаха с лекотата и безшумността на детски балончета. Не, филмът наистина беше изумително постижение на техниката!

„При третото ни идване ние направихме някои временни постройки за бази, съобразени с тукашния пейзаж.“

Филмът показва някакви странни постройки, груби и примитивни, от грамадни скални късове, но красиви в своята суровост сред могъщия кипеж на първичната природа. После на тяхно място сред джунгли или сред пустини шръкнаха плесенясалите им останки. Делегатите от Англия познаха камъните на митичната праисторическа обсерватория в Стоунхендж. Делегатите от Централна Африка извикаха: *„Я, това са загадъчните постройки в джунглата при пигмите.“* *„А сега погледнете нас и погледнете тук“* – подканиха ги джуджетата с нов надпис. – *„Сравнете! Тук беше мемориалната гробница на загиналите при първото ни идване. Вероятно това ви е спряло да я разрушите напълно.“* И филмът показва панорама на Великденския остров. Загадъчните гигантски каменни глави досущ приличаха на неподвижните глави на джуджетата.

На другия ден в пресата щяха да се появят напомнания, че сред туземците в Централна Африка съществувало предание за някакъв народ от могъщи джуджета, построили градовете, от които са се съхранили тамошните останки. Щеше да има и паралелни портрети на джуджетата и каменните глави от Великденския остров. Но на другия ден вече много неща щяха да се пишат и казват – и умни, и глупави, – цели цунами от думи щяха на другия ден да залееят планетата и да удавят събитието, както човечеството вече неведнъж бе го правило. А сега неговите представители се вълнуваха само от пикантното удоволствие, което им доставяха изобретателните джуджета. Индусът, председателстващ, се позасмя, когато цялото чудо се стопи във въздуха.

– Може би и ние сме някой такъв неразумен клон на еволюцията, драги гости, затова не ни се сърдете. Съхранете и нас като вид за галактиката. Благодарим ви за чудесното представление!

„Това е документ за нашето идване на планетата. Вие сте заварили доказателствата, че тя е заета, но съзнателно сте ги заличили.“

Очевидно джуджетата още не бяха свършили номера си, но индусът прояви търпение, въпреки че атракцията продължаваше вече по-дълго от допустимите почивки.

– Ние не сме дошли отдругаде, а сме се родили на Земята. Само че доста по-късно от времето, което ни показахте с филма си. Нашите учени твърдят, че сме произлезли от някаква маймуна и че постепенно за около два милиона години сме стигнали до това равнище, че да можем с пълна сила да се радваме на едно такова техническо чудо като вашето. Виж, тая маймуна да бяхте ни показали, прабабата ни... Но и така сме ви много благодарни.

Залата изръкопляска, но джуджетата си останаха свирепи в отговора си, макар отново нищо в тях да не показва никакви чувства.

„Вие се подигравате. Това е недопустимо за мирните отношения между две цивилизации. Висшият разум не може да се зароди от животното, и то за толкова кратко време.“

– А как? – попита индусът заради залата.

„Един разум, който не може сам да докаже своя произход, не е висш разум.“

Председателстващият отвърна с дипломатически прикрита ирония:

– Сигурно още не сме стигнали в развитието си дотам. Помогнете ни, щом вие знаете това.

„Хартата на Галактическия съюз забранява предаването на готови знания от такова естество, за да не се пречи на специфичното развитие на отделните цивилизации.“

– Значи и галактическият съюз изработва харти? Щом е така, ще се разберем с него – развесели се председателстващият и с нарочна неделikatност оголи ръчния си часовник. – Но, мили гости, времето напредва сега в цялата Галактика, а ние сме събрани тук да вършим и някаква работа. Нека се сбогуваме вече!

Джуджетата обаче отказаха да напуснат сцената. Надписът над главите им затрептя с пожарни отблясъци.

„Не можем да тръгнем, докато не ни съобщите в какъв срок ще опразните планетата. Ние знаем, че тук са събрани пълномощници на

Не пушете! Затегнете коланите!

цялото човечество и те са длъжни да ни дадат нужния отговор.“

Старият дипломат рече гъвкаво, за да не обиди все пак великолепните артисти:

– Всичко беше толкова интересно и поучително за нас, мили гости, че всяко удължаване на нашите взаимоотношения сега би накърнило хубавия ни спомен.

„Вие прекъсвате контакта с нас? Съзнавате ли какво означава това?“

– Струва ми се, да – отвърна мъдрият индус. – За останалата част на контакта ще се погрижи финансовият ни отдел. Ние можем само устно да ви изкажем нашата сърдечна благодарност.

„Вие отново се подигравате с нашето усилие да разрешим конфликта по мирен път. Понеже сме миролюбива цивилизация, не ще употребим сега оръжие. Ще отнесем въпроса към Галактическия съд. Но бъдете уверени, той няма да търпи своеволното ви настаняване в чужда космотория. А както преценяваме наличната ви техника, дори една единствена бойна единица на Галактическия съюз лесно ще се справи с вас.“

Джуджетата се обърнаха кръгом, сякаш вдървени от продължителната си неподвижност, и бързо напуснаха залата под бурните аплодисменти на представителите на човечеството. Индусът засмяно се изправи и рече в микрофоните:

– Може би не е зле, уважаеми господа, да си позволим все пак и една десетминутна почивка. Виждам, че след приятното забавление пушачите стават нетърпеливи.

Повечето хукнаха навън с надеждата да видят джуджетата отблизо, да ги разпитат за изумителната техника на представлението, да поздравят режисьора и техническия екип. Около площада бе се насъбрала плащещо огромна тълпа. Два полицейски хеликоптера бръмчаха оглушително над нея, Кино- и фоторепортерите обсаждаха странното летящо тяло, приличащо на асфалтова могила, която бе започнала леко да пулсира, съвсем като направена от жива материя. Джуджетата не подадоха никому ръка, така че десниците на майора и на шефа на протокола си останаха неловко във въздуха. Излизащите делегати палеха цигарите си, когато ги стресна огромният надпис високо над площада: *„Не пушете! Затегнете коланите!“* Но той мигом изчезна, сякаш бе се появил по погрешка, а на негово място изгря друг – още по-голям, още по-кървав:

„Вие, които наричате себе си хора! Знайте, че вашите представители отказаха да уважат законите на Галактиката. С това те

фактически ни обявиха война! Ние ще изчакаме решението на Галактическия съд. Вразумете ги дотогава, защото иначе ще загинете всички!“

Строени в една редица, трите зловещи джуджета едновременно се поклониха към хората отвъд оградата, след което асфалтовата могила направо ги погълна. Да, те не влязоха в нея през някакъв отвор, отвор в нея изобщо не се забелязваше, а просто се сляха с цвета ѝ и изчезнаха. В следващия миг странното летящо тяло висеше вече на петдесетина метра над площада, превърнало се в гигантска медуза, под която шаваха тънки светлинни ресни. Отмести се рязко ту вляво, ту вдясно по невъзможен за никое човешко превозно средство начин, за да не засегне тромавите хеликоптери, след което като светкавица угасна в синевата на пролетното небе. Тълпата възкликна спонтанно едва след като изчезна и страшният надпис, а той постоя на небето поне още двацет секунди. Делегатите захвърлиха цигарите си и се втурнаха обратно в пленарната зала, за да предложат нова точка в дневния ред. Кино- и фоторепортерите трескаво заприбираха апаратите си. Само хората още не бързаха да се разотиват въпреки пресипналите кръсъци на майора през мегафона, въпреки оглушителното сновене на хеликоптерите над главите им.

Още вечерната преса излезе с уводни статии. Телевизионните коментатори прочетоха съобщението с погребални физиономии и меланхолични гласове. Нито научните фантасти, нито дори най-бляскавите футуролози не бяха си представяли така първия досег с една извънземна цивилизация. А излизаше, че те били и много, цял галактически съюз, който си имал дори свой международен съд. И единствено човечеството не членуваше в него. За тях то беше неизвестно племе, варвари, нахлули от друга галактика, които трябва да бъдат наказани. Те го обричаха сега да чака едно решение, в чието формулиране нямаше да участва, срещу което не можеше да се защити, защото не бе в състояние да докаже правата си. Защото и самото то се видя сега като едно нищожно племе, родило се кой знае как, случайно, извън летоброенето на другите цивилизации, на чужда космотория. Дали това именно не беше митологичният Страшен съд, който то открай време бе предчувствало в сказанията и вярванията си?

Едни се опитваха да го успокоят: явно тази цивилизация живее в други измерения на времето, щом твърди, че е идвала скоро, а това „скоро“ по нашему се изчислява в милиони години – време има! Други добросъвестно засилваха тревогата: звездата Тау Цета от съзвездието Кит, макар и по-малка, била от същия клас – Г-4 – като нашето слънце,

следователно можело да има живот около нея. И действително се намира наблизно – на двадесетина светлинни години. За летателни тела обаче, които се движат на непознати нам принципи, с такава необяснима скорост, разстоянието вероятно ще е нищожно и въпреки разликата във времето те могат отново да се появят, за да осъществят заканата си. Ерго, човечеството не знае с колко време разполага, за да реши какво да прави... Но всички бяха единомислени, че представителите на човечеството са извършили съдбоносна грешка. Вероятно това бе накарало индуса, носител на Нобеловата премия за мир, да се самоубие, без да произнесе нито дума за свое оправдание. Той се самозапали на площада пред сградата на ООН и смъртта му потресе човечеството. Какво искаше да каже той с нея? Пример ли му даваше? Изкуплението ли му сочеше?...

И заживя човечеството в очакване на присъдата, с очи, отправени към звездните рояци и купове. Там някъде – сред кои ли точно? – може би вече заседаваше галактическият съд. Нямахте ли да го повика, за да изслуша защитата му? Но как ли щеше и да се защити, като не можеше да докаже дори произхода си? Нямахте ли да прояви поне милост – да го остави да си живее на тая мъничка планета, в този краен квартал на гигантската Галактика? Но как щеше да стигне молбата ни за милост там, до звездите?

Вдигаше човечеството нагоре глава още и с надеждата да зърне отново някоя летяща чиния, но те престанаха да се появяват.

А като го заболяше вратът да гледа нагоре, то се тълпеше пред кината, където се прожектираше поредният мюзикъл с идиотското заглавие „Не пушете! Затегнете коланите!“

КРАЙ

© Любен Дилов

Сканиране и разпознаване: Мандор, 2001

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1297>]